

23. szám.
December 3-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XV. kötet.

Megvan! Megvan!

Megvan! Megvan mind a kettő!
A mit annyi újságíró
Olyan sokat emlegetett :
Olyan sokat, olyan régen!
Olyan enthusiasmassal!
És a miknek létrejöttét,
Sötétvérű skeptikusok,
Pessimisták, rosz proféták,
Hirdeték elmaradottnak.
Csak azért is megvan! Megvan!

Megvan! Megvan! Fait accompli.
Elvitázhatatlan tény már,
Hiába volt a *cseheknek*
Minden sok mesterkedésük
Ott Prágában : hogy mi nekik
Nem lesz, az Pesten se légyen;
Mert csak ők tudnak fizetni!
Azért is : most megmutatjuk,
Hogy mi is tudunk fizetni;
Csak úgy, mint ők. Megvan! Ittvan!

Hiába volt minden beszéd :
Melyik lesz előbb megnyitva?
Az innenső, vagy a tulsó?
Hogy az egyik jó sikere
Föltétele a másiknak? —
Egyszerre jött mind a kettő.
Hogy ha majd az egyik *szúr* is,
A másik ne tagadhassa.
Hogy nevében van a *vigasz*.
Mind a kettő itt van, megvan!

Már készen áll *pad és karzat* ;
Ki van osztva minden *programm* :
Ujságírói szabadjegy :
Háromszínű zászló lobog :
Nemzeti gála fölkerül :
Szónokok beszédre készen :
A *paripák* felnyergelve :
Matadorok felgyürközve
Nagy terheket elviselni. —
Itt is, ott is; Megvan! Megvan!

Hanem hát kérjük alásan.
 Nehogy valaki ártatlan
 Szavainkat félreértse!
 Mi a két circusról szoltunk;
 Mely egyszerre, egymás mellett
 Egy nap, egy órában megnyíl'
 Ezt vitatták az ujságok,
 Ezt nem ereszték a csehek,
 Ez „Szúr“ egyik, „Trost“ a másik.
 Itt leng a nemzeti zászló
 Itt pompáz a magyar gála.

Itt szónokol három clown.
 Itt emelget terhet Sámson,
 Itt nézhetné nagy gyönyörrel
 Lovag gróf Münch Bellinghausen
 Álvevén: Dichter Fridrich Halm
 A legeslegszebb Reitereit,
 Mely többet ér minden fényes
 Ragyogó orációnál.
 Nekünk most már kettő is van.
 Szivem, mi kéne még egyéb?

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mindig montam in, hogy ez az in tisztelt barátom uram, a Keckemeti Aurelius mig eczer nagy ember lesz belüle: meglasatok. Ecce, mar meg izz latunk. Irnak rula ujsagban, hogy ezutan egyik labaval Staatsministeriumban, masikal udvari cancellariaban fog allnyi. Hiszen ez a rhodusi Colossus. Ujsagot fogja kiadnyi, magyart a Bicsben. Nem rossz expeditio kedvezs barátom uram! mikor olvasok, hogy egyik biccsi ujsag 150 ezer forintot, másik 100 ezer forintot et sic porro irtak ala uj alamkölesönyre. Bezeg pesti ujsagirol legfelyeb — egy tisztelt pildanyt adhata volna. Tehat Aurel ujsaghir lapjaba in izz fogok irnya.

Majd vigyaza ra tekintedezs barátom uram, mi cikelyek gyünek bene sub titulo: „Baranyabul.“ „Esztergomi naplo.“ — „Egy hazafi levelei, ki ördögtül se fil;“ — azokat mind in irok. Vagy ezen signumok alata: □, △, ∫, ∫, α + ω, X X, — y — n, — ll — ss, 11, =, †, II, Λ; stb. ezek mind in alneveim lesznek.

Most dolgozok neki ipen egy nagyhatasu financzprojectumon; mit adig izz, mig bőveben megvitathatok, rövideden elvazolom.

Micsoda fűfü baja egisz orszagnak is nekünk izz bene aban?

Az, hogy pinzünk van kevis?

Nem igaz! Nem az bajunk. Van nekünk pinzünk elig, hanem az baj, hogy mit ki kel belüle fizetnyi, az a mig töb! Mint eczeri vandorleginy monta: „elig meleg ez a kaput; hanem idő nagyon hideg hozaja.“

Hogy adosagunk izz van sok? A se baj. Had legyen. Adosag nagyon jó: — hanem csak az az interes-fizetis a rossz! Csak a ne volna.

In tehat meginditvanyoznyi akarom: hozatasik törvinyes articulus a felül, hogy a mi adosag mar meg van, az legyen adosag! de interest senki se merje fizetnyi töbet.

Mihelyt ez ki lesz mondva; nekem izz anyi pinzem lesz eczere, hogy Plener ur ü excellentiajanak kit anyi adot fizethetem, mint edig; ü excellentiajanak pedig plane anyi lesz, hogy mig anak izz visszaagya felit, mit edig fizetem.

In merek szavazatra bocsatanyi inditvanyomat egisz orszagszerte, s assecuralom magamat ecclatans majoritas felül. — Velem lesznek nipek milioi! — creditorok: — törpe minoritas! — Azokat leszavazunk.

Is szerzünk melete olyan popularitast egisz nipsigben, milyen soha senkinek nem volt.

Következnek majd töbi inditvanyaim; de nem akarom eczere elmondanyi mindent. Tesik elib ehez hozzaja hozzaszolanyi.

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

A hírhedett szakáll.

Nagy Katalin czárnó idejében élt egy tímármester Moszkovában, neve volt Ivanoff Péter, a ki három dologról volt híres; szép feleségéről, nagy szakálláról és pompás bagaria bőrről.

Annak, hogy szép felesége van, hire volt az egész városban; annak a hire, hogy csodahosszuságú szakálla van, elterjedt az ország határai; annak a hírével pedig, hogy milyen hatalmas bagaria bőrt készít, tele volt egész Europa.

Egyszer a czárnónél egy tobolszki muzsik nyert kihallgatást, a kinek négy láb hosszú szakálla volt. A czárnó csodálatát fejezte ki a tünény fölött, akkori minisztere, Potemkin herceg előtt.

— Óh ez még semmi Ivanoff Péteréhez képest, monda Potemkin. Annak oly hosszú szakálla van, hogy járás közben kénytelen a végét az övébe dugni, hogy rá ne lépjen, s a mellett olyan szép fekete e szakáll, mint a korom.

— Ah, az lehetetlen!

— Valóban úgy van, a hogy mondtam.

— No, azt az embert szeretném én látni.

Potemkin rögtön írt a moszkovai kormánynak, hogy a nagyszakállu Ivanoff Pétert *küldje fel* azonnal Szentpétervárra.

A moszkovai kormányzó okos ember akart lenni, a parancsból azt vette ki, hogy Ivanoffra mulhatatlan szükségnek kell lenni Szentpétervárott; tehát rendeletet adott a hetmanjának, hogy menjen, *fogja el* azonnal Ivanoff Pétert, s szállíttassa őrizet alatt Szentpétervárra.

A hetman még okosabb ember akart lenni, mint a kormányzó, s ha már egyszer azt bízták rá, hogy Ivanoff Pétert elfogja, és őrizet alatt vitesse Szentpétervárra, ugyan csak nagy mulasztást vélt volna elkövetni, ha a tímárt az ágyából nem húzta volna ki, s azután *rasra veretve*, gyalog sorban lovas kozákok között nem kísértette volna fel Szentpétervárra.

A státusbörtönök főfelügyelője pedig mind valamenynyinél többre akarta vinni a hasonló eseteknél tanusítandó tapintatot, s azt az embert, kit ily nagy elővigyázattal megvasalva, minden további utasítás nélkül, tehát annál nagyobb titokban küldöttek a markába; azonnal a legszigorúbb földalatti börtönbe záratá.

Ivanoff Pétert aztán ott is felejtették tizen-négy hónapig.

Ez alatt Marianka, a szép aszszony, egyik hatalmas úrtól, a másikhoz futkosott, kérve, könyörögve, hogy legyenek irgalommal elfogott férje iránt; mondják meg, mit vétett? hová teték? ki segíthet rajta? A sok könyörgés sok áldozattal járt, a szép aszszony eleinte kész pénzén, ékszerein adogatott túl hogy férjét kiszabadítsa; majd gyárára, szabadalmára szedett föl adósságokat; — voltak hatalmasok, kiknek a pénzénél is drágább kellett, kik az olesó biztatásért is nagy vámot vettek a szép aszszonytul.

A szép aszszony aztán ebben megtébolyodott. És Ivanoff Péter még sem szabadult ki.

Tizennégy hónap után egyszer eszébe jutott Katalinnak:

— Apropos! Potemkin; hol van az ön nagy szakállu embere, a kit nekem bemutatni ígért?

— Igaz biz az. Majd tudakozódom utána.

A tudakozódásra aztán megtudta ő kegyelmessége, hogy az ő embere bizony már régóta antichambrirozik itt valamelyik státusbörtönben. Érte küldött és felhozatta, hogy megmutassa a szakállát a czárnónak.

— Valóban nagyon hosszú. Monda a czárnó, midőn e ritka természeti tüneményt meg szemlélte, s csak azon kegyes észrevételt tevő rá, hogy Potemkinnek anynyiban még sincsen igaza, hogy ennek a szakálla nem koromfekete, hanem félig fehér már.

Ezzel aztán haza mehetett Ivanoff Péter.

Moszkovába hazatérve, ott találta a szép bagaria-gyárát tönkre pusztulva; a szép fiatal feleségét megőrülve, s maga is halálos beteg volt és nyomorék.

És mind ezt azért; mert olyan szép hosszú szakálla volt.

Ajánlkozás.

Újabb időkben a nemzeti színház tagjainak fellépésekor oly nagy mértékben igénybe vétettek a nálam kapható babérlevelek, babérkoszorúk számára; miszerint indítva érzem magamat az illetők értesítése végett közzé tenni, hogy nálam nem csak valódi babérkoszorúk, hanem fügekoszorúk is kaphatók, a mik amazoknál szinte értékesebbek, mire bátorkodom az illetők figelmét tisztelettel fölhívni.

Klak Frigyes

materialista az arany kritikushoz.

A Dahomey-i szultán.

Dahomey szultánjának
Élete csupa regény;
Nincs nála boldogabb ember
Ezen a föld-kerekén.

Nála mindannyi katona
S egész minisztériuma
Csupa aszszonyokbul áll.

Néha aztán kiút nála
A miniszteri krízis.
Egymás hajába ragadván
Körömmel mind a tíz is.

S minthogy ottan nincs parlament,
Sok szép dikció kárbament,
Le sem gyorsírozva.

Hanem azon hamar segít
Ily esetben a szultán.
Levágatja fejeiket,
És nem sokat consultál.

S egyiknek a másik fejét
Ajándékozván, elejét
Veszi a disputának.

S azzal választ a szebbekből
Új államügyereket.
Ősz szakállú bölcsek helyett
Szöghajú tündéreket.

Így azután, nem is kétlem
A miniszter kabinetben
Tanácskozni jó dolog.

K-s M-n.

Hosszú finánczprojektum.

Egy porosz városkában valaki 200 tallérnyi alapítványt tett, oly föltétellel, hogy a kamatokat évről évre hozzá téve, addig szaporítsák ez összeget, a míg kétszáz és egy néhány év mulva öt millió tallérra fog felnőni a tőke; akkor aztán a város, mely e kincset örökölni fogja, harangszó és pohárcsengés között ünnepelje meg ezt a boldog napot.

Már most nézzünk végig, a tapasztalat után, hogy micsoda természetes lefolyása lehet e fináncziális drámának? időközönkénti meglepetésekkel felvonásokra osztva.

Első felvonás. Az első negyvenötesztendő alatt felzaporodik az összeg 1600 tallérra. Ekkor az a bankház, mely ez összeget szivességből ingyen kezelte, liquidálni kényszerül. Hja, ki hitte volna? Europai híri ház volt; brazíliai és madagascári bukások rántották magukkal; — számtalan hasonló esetet láttunk már. A követeléseket az activák csak 12 $\frac{1}{2}$ perczentig fedezik; a kis városka kincse visszatér az eredeti 200 tallérra.

Második felvonás. Ismét negyvenötesztendő alatt felnő az összeg 1600 tallérra. Most már okosabbak a város atyjai, nem adják bankárnak a pénzüket, vesznek rajta status papiroost. Ekkor egy új Bismarknak elkezd a tenyere viszketni; nagy fába vágja a fejszét; abba aztán beletörik a bicsakja. Kénytelen devalvatiohoz folyamodni. A kis városka kincse megint visszamegy az eredeti 200 tallérnyi létszámra.

Harmadik felvonás. Az első két turnus alatt okulva, a kis város atyjai oly elővigyázók lettek, hogy most már a pénzüket csak földbirtokra adják ki; s kamatot kamatra téve, immár elérték megint, hogy hatvan esztendő mulva 3200 tallérjuk van. Ekkor kiűt egy kis háboru Europa és Amerika között, melyben mind a két világrész kölcsönösen vetelkedik a másikat tiz mázsás golyókkal, saját magát pedig papiros pénzzel elárasztani. Mikor aztán ott áll az ágio, hogy 16 papiros tallérért kapni egy ezüst tallért, akkor a földbirtokosok sietnek kifizetni az adósságaikat; a háború végeztével aztán megint megvan a kis városnak a maga 200 tallérja eredeti kerek számában: s ez még a nagy szerencsék osztályába sorozható.

Negyedik felvonás. De már csakugyan kitalálták a módját, hogyan lehet századokra kiszámított spekulációt jól megalapítani? A város atyái vasúti részvényekbe fektetik pénzüket. Ez már csak vasbul van; el nem enyészhetik. Ekkor valami anglus feltalálja a léghajó kormányzásának mesterségét; minden szállítás, utazás nyolczvan perczenttel olcsóbb, s száz perczenttel biztosabb lesz a levegőben, mint volt eddig a földön: erre

valamennyi vasut mind leszáll arra az értékre, a menyit a lerakott sinek s a körülöttük levő föld érnek. A kis város atyjai harangszó, dob és trombitazengés mellett adják tudtára az örvendező közönségnek, hogy a kétszázadik év leteltével az eredetileg alapított kétszáz tallérnyi örökség — a maga eredeti csorbitatlan kétszáz-as kerek számában még mindig megvan.

K—s M—n.

Aggfi.

Bús mogorván lépdél Aggfi —
Az oszlopos csarnokokban.
Váltogatva, szíve, sarka,
Egyik koppan, másik dobban.

A mellénye szinte meggyül,
Kebelének nagy tüzetül.
Élemedett arcuzatja
Egyszer pirul, másszor kékül.

S bele vágja vad haraggal —
Séta botját a tükörbe;
Mind hiába, nincs nyugalma,
Szarv és szarv czikáz körötte.

Alatta.

Alatta az ákáczfáknak,
Ültünk egyik nyári estén,
„Hull a levél a virágról“ . . .
Gyönyörű dalt énekelvén.

A lányok az *alt*-ot mondták,
A férfiak *bassust* fújtak,
Bennem pedig — hallgatóban
Ilyen forma eszme támadt:

Így van ez az életben is,
Fenn-héjaznak a szép dámák;
Mig a férj csak dirmeg-dörmög —
Viselvén a papucs jármát.

Tamburás.

Egy kis félreértés.

— Hol vetted ezt a kabátot!
— Itt vettem a Habits boltjában.
— Habits? hol van az?
— A színházépület szegletén.
— Vagy úgy?
Tudniillik, hogy az van írva a boltajtóra, hogy:

Magazin

des

H a b i t s

des hommes.

A hajdankori kritika és antikritika.

Dyoniz verseket írt. Filoxénosz pedig kritikákat. Csakhogy Dyoniz a mellett még király is volt; Filoxénosz pedig, szokás szerint, szegény ördög.

Azért Filoxénosz még is megkritizálta Dyoniz verseit, s nagyon rószaknak találta azokat.

Ezért meg aztán Dyoniz fogta nyakon Filoxénoszt, s bedugatta a börtönbe.

Azután megint írt egy kötet verset Dyoniz, s, mint minden poéta, azt hitte, hogy ezek már jobbak, mint az előbbieiek voltak.

Előhozatta aztán Filoxénoszt, s felolvasta neki az újabb költeményeit:

— Nos, mit szólsz ezekhez?

Filoxénosz pedig azt felelte neki:

— Ereszsz a tömlöczbe vissza!

Okos embernek mester a neve.

Hadnagy. Te ficzkó, mi lelte ma ezt a kávé, a mit főztél, hogy olyan sűrű?

Inas. Hát kérem ássan, a kávészűrő eltörött, aztán egy harisnyát vettem elő, azon szűrtem keresztül.

H. Tyhűj! Szedtevetted! Harisnyán szűrted keresztül!

Inas. No, no. Csak ne tessék haragba jönni. Hiszen volt nekem annyi eszem, hogy nem piszkoltam el vele tiszta harisnyát, hanem egy ócskát vettem elő.

Az a te apád volt!

Egy színésznek (nem mondjuk meg hol?) az a szokása volt, hogy játék után, ha hazament, az előadásban aratott sikert azon hangulatban tevő tapasztalhatóvá, melylyel családja apró tagjainak üdvözlétét fogadta.

Ha a közönség lelkesülten fogadá, akkor fügét cukros mandulát osztogatott a kis fiúknak, ha pedig hidegen fogadták, nem vitt semmit, ha pedig éppen kipiszszegték, meg is döngette őket otthon. A két fiú már egészen ismerte e szerint a napok különböző klasszifikációját: cukros mandula: taps, kihívás; — pof: piszszegetés.

Egyszer előadás után az a sajtáságos tünemény adta elő magát, hogy a művész hazatértében az utcán künn ácsorgó nagyobbik fiát első belépésre megdöngögette, aztán pedig igen nyájas lett s a kisebbiket szentjánoskenyérrel jutalmazta.

Erre a kisebbik azt mondja pityergő bátyjának nagy dicsekedve:

„Látod, az én apámat ma kitapsolták: hanem a te apádat kipiszszegték.

A kosztadó gazda és az apa.

Apa. Fogadja be kegyed a fiamat százhusz forintért egy esztendőre. Higgye el, hogy anynyit eszik ez, mint egy *madár*.

Gazda. (félév mulva). Nagy jó uram! mért nem mondta, hogy *gödénymadarat* értett?

Korkérdés.

— Miért van a lovarkörnek nagyobb közönsége, mint a legszebb drámai előadásnak?

— Azt bevallotta már Münch Bellinghausen, ki maga is drámákat írt, (Vadon fia, Ravennai Viador stb.) hogy egy „érdekes lovassági evolúció“ többet ér a legszebb deklamációnál.

Jelenet

A Demme Trümpy pörbűl.

Demme orvos védője. Uraim; tisztelt esküdt urak, a közvádó azt állítja, hogy az a folyadék, a mitől Trümpy úr meghalt, állítólag méreg volt. Én hivatkozom önök igazság szeretetére, bölcsességére és belátására, hogy ez nem méreg. Önöknek kötelességük biztos tudomást szerezni az ügy-állás felől. Tessék. *Kóstolják meg*, és azután ítéljenek, hogy méreg-e hát, vagy sem?

Esküdtek (egymás szeme közé nézve). De köszönjük az ilyen hivatalt!

Szörnyű párharcz.

— Brassay és Gyulay kegyetlenül egymás szakállába kaptak ezen kérdés fölött: jól írta-e Vörösmarty azt, hogy „Bort megiszszá magyar ember!“ Brassay azt mondja, hogy nem jól írta.

— Hát hogyan kellett volna?

— Úgy kellett volna, hogy: „Bort megiszszik magyar ember!“ — De igazán, olyan nagy spiritussal tudnak erről az egy sor boritalról disputálni, hogy az olvasó szinte *belérészegek*.

— Ugyan kérem: mi az a „pragmatica“?

— Én nem tudom; mert én Jungbunzlauban lakom, hanem ez az úr ott Prágá-ból való, s a *maticának* is tagja: az talán meg tudja mondani.

Még egy adat a „világnyelv“hez.

Hát ezek a betűk micsoda állatot jelenthetnek?

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM.
Kinek van legfőbb barátja?
Annak, a kinek legkevesebb szüksége van
rájuk.

— — (Mit szol kend Mende birodalmi tanácsos beszédéhez?) Azt mondom, hogy a mit *Mende monda*; az már aztán nem „mendemonda.”

— — Most sül már ki, hogy bizonyos lapok miért sürgölik olyan nagyon a Wagner-fele operák színrehozatalát? Itt az oka. Egy németországi tenorista protestált az ellen, hogy a Wagner-féle „jövő zenéjében” föllépjen, a hol a pianóban is három tűzokádó hegy, meg két tengeri zivatar képezi az akkompanyát; mert abban ő neki meg kell szakadni. Most tehát a mi lapjaink azért erőtetik olyan nagyon Wagner operáit, hogy ezen az úton szeretnék Cserézának a tüdejét — spregolni.

— — (Miféle újsága lesz Kecskeméti Aurelek.) Bécsi hir adó. (Hiszen tudom, hogy a bécsi hir adó; de mi lesz a czime a lapjának?) Hát Bécsi híradó. (Már hiába: a mi ezen a kadencián végződik, hogy „adó,” az sokáig fog nálunk népszerűsége vergődhetni).

— — Pompéjiban most ástak ki egy óriási Hercules szobrot bronzbul; Napoleon akarja megvenni, s Rómában levő palotája kertében fölállítani. (E szerint „egy” katonát még is csak ott akar hagyni Rómában).

— — Tehát IV. Napoleon verset akart mondani III. Napoleonnak, hanem bele sült, mire III. Napoleon azt mondta IV. Napoleonnak: „no Lulu, folytatd.” IV. Napoleon vissza vágott; „hogy folytassam, ha nincs sügóm?” (Valyon mit érthetett III. Napoleon az alatt, hogy „Lulu, folytatd!”)

— — Bécsben tüzzel játszanak. (Tudom.) Dehogy tudod. Divat ez most: portatilis tüzijátékokkal járni az

utezán, tüzi játékokat produkálni az estélyeken, a bálokban. Ezzel mulat most minden ember. (E szerint a bécsiek most fel vannak tüzelve!)

Hah!

Egy aszszonyság arra a szóra lép be, mikor a férje, barátai előtt, ezt a vallomást teszi:

„Reggel a *szökét* szeretem, délben a *feketét*, este a *barutát*.”

Nagy munkába került vele megértetni, hogy *kávérul* van a szó: s nem bizonyos, hogy valyon tökéletesen elhitte-e?

Naiv ötlet.

— Egy párizsi aszszonyság valami fiatal bretagnei leányt fogadott szolgálatába. Egyszer az aszszonyság rögtön megbetegedett és meghalt. Éjjel, mikor a szobalyán azt hitte, hogy senki sem fogja észrevenni, odalopózott a koporsóhoz, s a halott feje körül motozott valamit. Azonban észrevették. Azt hitték, az úrnő függőt lopta el. Hanem a mint közelebből megvizsgálták, hát nem voltak a függők ellopva, hanem a halott fürtei közé volt egy kis czédula rejtve, melynek tartalma ez volt: „Kedves anyám! Az uraságom a mennyországba utazik. Használom az alkalmatosságot, hogy neked irjak általa. Engem X úr kér feleségül; légy olyan jó, jelenj meg álmomban; s adj tanácsot, hogy hozzá menjek-e?” Az ember alig hinné, hogy ebben a században még ilyen naiv ötletekkel találkozozzék.

Indítvány.

Az akadémia palotájának homlokára beállított négy veres márvány táblára (minthogy már ott vannak) a négy múzsa lába elé vésendő feliratokra.

Az 1-ső múzsa alá:

„Én fogom a tollat, de nem írok véle le semmit.

Hű követőm van elég — *ebben az egyben* — alább.”

A 2-dik múzsa alá:

„Én csak meg volnék: de a *könyvtár* még leszegezve:

Boldog korba' jövék, melynek a jelszava: „várj!”

A 3-dik múzsa alá:

„Vándor! e földgölbust ne kulacsnak nézd a kezemben.

Imi a szomszéd ád: itt ne keress spirituszt.

A 4-dik múzsa alá:

„Itt állok s kérőn nézek magas égre, hogy innen, —

Tudva cserép voltom, — vajh le ne fújjon a szél!”

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldk.